

Betæneligheder, som jeg ikke kan undslaa mig for at have med Hensyn til nærværende Lovforslag, i nogen Grad vil bortfalde, thi hvis man kunde indskrænke Antallet, var der maaske en Mulighed for, at disse Dommerfuldmægtige, selv om de nu er indtraadt i Statstjenestemændenes Rækker og derved forøger Statens Budget til Lønningsudgifter, paa anden Maade kunde indskrænke Udgifterne, saaledes at der dog nogenlunde kunde blive Balance. Jeg maa derfor beklage, at jeg ikke kan følge Flertallet, selv om jeg i Virkeligheden sympatiserer med den Tanke, at Dommerfuldmægtigene udelukkes fra at drive privat Praksis, men jeg maa insistere paa, at vi maa have fastlagt Rammerne for, hvordan Loven vil virke, før man vedtager Lovforslaget.

Axel Møller: Jeg vil gerne i Tilslutning til det ærede Medlem, der sidst talte, gøre nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag, idet jeg indskyder den Bemærkning, at jeg kender noget til de Forhold, det omhandler, da jeg selv i flere Aar har været Dommerfuldmægtig med privat Praksis. Jeg indrømmer, at der har til Tider været og kan tænkes i Fremtiden at ville blive Ulemper ved den Ordning, der bestaar, men jeg vil gerne have Lov til at sige, at efter min Erfaring er de Ulemper, man fremhæver, meget overdrevne, og den Fare for Samvittighedskollisioner og Fare for, at der ikke skulde være Upartiskhed, naar vedkommende Dommerfuldmægtig bliver konstitueret som Dommer, er efter min Mening snarere Muligheder, som man teoretisk kan opstille, end noget, der i synderlig Grad har Rod i Virkeligheden. Imidlertid kunde jeg godt tage en Forhandling op om hele Spørgsmaalet, hvis man ikke var gaaet frem paa den Maade, at man her har fremsat et Lovforslag, der efter min Mening i Virkeligheden kun er en tom Attrap, som binder Rigsdagen til senest i 1930 at have gennemført en Lønningslov, hvis nærmere Indhold og Beskaffenhed vi ikke faar noget at vide om, og hvoraf man i Virkeligheden har udskudt de Spørgsmaal, der har været Tvivl om, til en senere Lejlighed. Lovforslaget løser i Virkeligheden ikke Vanskelighederne ved det foreliggende Problem, man skyder dem blot ud og binder Rigsdagen til en Ordning, som ogsaa vil medføre Ulemper. Man maa jo ikke glemme, at ved Siden af de Ulemper, der kan tænkes at være ved den nuværende Ordning, har denne Ordning ogsaa betydelige Fordele for Befolkningen, som det ærede Medlem Hr. Rytter fremhævede. Det Tillidsforhold,

der som Regel bestaar mellem Befolkningen og vedkommende Dommerfuldmægtig, har sine meget gode Sider og modarbejder Tendensen til Bureaukratisme, som man i disse Tider i hvert Fald skal være varsom med at fremelske. Den nuværende Ordning frembyder ogsaa Fordele for Retterne og for Dommerpersonalet, idet Forholdet er det, at man nu kan faa gode Kræfter ud paa Dommerkontorerne. Men hvis man forbyder Fuldmægtigene at drive nogen som helst privat Praksis, selv om det ikke kolliderer med deres Embedspligter, og sætter dem paa de sædvanlige smaa Embedsintægter, bliver Forholdet det, at de dygtige Kræfter drives over til Sagsfører-virksomhed og forlader den Embedsbane, der for mange staar som noget attraa-værdigt, men som i Virkeligheden er en tornefuld Bane, idet Arbejdet er lidet paa-skønnet og daarligt lønnet. Den nuværende Ordning har ogsaa Fordele for Statskassen, idet de Beløb, som nu ydes Fuldmægtigene og Kontoristerne paa Dommerkontorerne, er overordentlig smaa, 1 000 à 2 000 Kr. eller noget lignende, hvad en Mand jo slet ikke kan nøjes med. Afskærer man nu disse Folk fra privat Praksis, maa vi op paa ganske andre Lønninger, det maa blive et Millionforslag med Hensyn til Lønninger, og man vil faa en Række af nye Embedsmænd. Det har ellers fra mange Sider været Hovedparolen i dette Ting, at man skal have saa faa Embedsmænd som muligt, men til Gengæld lønne dem godt. Nu skal vi fortsætte med at lave flere Embedsmænd, og den Løn, man byder dem, bliver i alt Fald for intet at regne mod det, de kan erhverve sig paa lovlig Vis ved privat Praksis.

Jeg sagde før, at dette Lovforslag var en Attrap, som ikke løste de Vanskeligheder, man ønskede at løse, men blot skød dem ud til senere Lovgivning; og yderligere indholdsløst er Forslaget blevet ved de Ændringsforslag, der er stillet af Udvalget og af et Flertal til §§ 4 og 5, hvorved Bestemmelserne angaaende Uddannelse paa Retskontorer eller Virksomhed ved Rets-hjælp skydes ud til senere Ordning sammen med hele Lønspørgsmaalet. Hvad bliver der saa tilbage af dette Lovforslag? Ikke andet end, at man herved binder Rigsdagen til en Ordning, som man endnu ikke er blevet enig om. Det er, som sagt, blevet til en ren Løftelov, en Blanco-Veksel, som skal indfries senere, og derfor mener jeg, man hellere maa vente med Vedtagelsen, indtil man er blevet enig om Realiteten.

En enkelt Klasse vil jeg fremhæve, som bliver særdeles vanskeligt stillet efter Lov-